

MAICA DOMNULUI BINECUVINTEAZĂ ÎNCEPUTUL ȘI SFÂRȘITUL ANULUI BISERICESC

Anul bisericesc începe la 1 septembrie și se încheie pe 31 august. Aceasta este vechea tradiție bizantină, care s-a păstrat în sinaxarele noastre. S-ar putea spune că anul liturgic constă în dorința pe care o are Biserica de a așeza în mintea credincioșilor învățăturile Evangheliei și principalele momente ale istoriei mântuirii.

Fiecare sărbătoare reînnoiește și actualizează evenimentul pe care-l invocă. Reia evenimentul din trecut și-l face contemporan, iar noi ne împărtășim de darurile pe care le revarsă asupra noastră, pe măsura dispoziției și deschiderii sufletești pe care o avem.

Așa se face că prima sărbătoare cu care începe anul bisericesc este Nașterea Maicii Domnului, pe 8 septembrie, iar ultima sărbătoare mare cu care se încheie este Adormirea Maicii Domnului, pe 15 august. Troparul sărbătorii Nașterii Maicii Domnului este sugestiv prin conținutul său, subliniind importanța evenimentului pentru pregătirea izbăvirii noastre: „Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit soarele dreptății, Hristos Dumnezeul nostru. Și, dezlegând blestemul, a dat binecuvântare; și, stricând moartea, ne-a dăruit nouă viață veșnică”.

Tatăl Sfintei Fecioare, Ioachim, se trăgea din neam împărătesc. Sfânta Ana, mama sa, descindea din Matan, și el urmaș al lui David. Tristețea lor era că nu aveau copii și, în urma rugăciunilor, Dumnezeu le-a dăruit-o pe Maria. Icosul sărbătorii zice: „Rugăciunea împreună și suspinul cel bineprimit, pentru nerodirea și nenașterea de fii, a lui Ioachim și a Anei, în urechile Domnului au intrat și a odrăslit rod de viață purtător lumii; că acela rugăciune în munte a făcut, iar aceea în grădină defăimare a suferit; ci, cu bucurie, cea stearpă naște pe Născătoarea de Dumnezeu și hrănitoarea vieții noastre”.

În timpul vecerniei din ajunul praznicului citim la Paremiile trei lecturi din Vechiul Testament. Prima, din Cartea Facerii (28, 10-17), descrie noaptea petrecută de Iacov la Luz, când a avut un vis minunat: o scară de la pământ la cer pe care urcau și coborau îngerii lui Dumnezeu.

Iacov a numit locul acela Betel, însemnând „casă a lui Dumnezeu”.

Cine este aceasta ca zorile de albă și curată?

Este împărăteasa rugăciunii, este rugăciunea întrupată. Stăpână Porfirogenetă și Doamnă a dimineții, Logodnica Mângâietorului, preschimbător al vieții.

Spre tine noi alergăm arși, mistuiți de dor! Ia-ne și pe noi părtași ai Sfântului Munte Tabor, și fă-te și nouă, umbră și rouă, Tu, adumbrirea de dar, să-și afle și firea noastră înnoirea după plămada de har.

Ca să-ți strigăm cu toată făptura într-o deplină închinăciune:

Bucură-te, Mireasă urzitoare de nesfârșită rugăciune!

(Condacul 1 din Acatistul Rugului Aprins al Maicii Domnului)

Maica Domnului, care L-a coborât pe Domnul din cer, este și ea o scară între cer și pământ. Pe bună dreptate, versurile populare, care cuprind o adevărată teologie, spun: „Scară dacă nu era/ Domnul nu se pogora./ Tu ești scara cea de flori, / Cu un capăt peste nori, / Tu ești raiul preafrumos, / Care-ai tras pe Domnul jos”.